

ת"פ 10655/04/14 - מדינת ישראל נגד חסן עאזם

בית משפט השלום בכפר סבא

29 ספטמבר 2016

ת"פ 10655-04-14 מדינת ישראל נ' עאזם
בפני כבוד השופטת נאווה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חסן עאזם

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי רוזה

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ליאור ששון

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973 (להלן: "פקודה"); הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ונהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **26.3.12** ערך פקד משה בלאיש (להלן: "פקד בלאיש") לנאשם שימוע בעניין פסילה מנהלית מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, זאת לאחר שהנאשם היה מעורב בתאונת דרכים בטיבה.

בסיום השימוע החליט פקד בלאיש לפסול את הנאשם מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 60 ימים לאלתר.

בנסיבות אלה, הפקיד הנאשם את רישיונו בתחנת המשטרה (להלן: "הפסילה המנהלית").

ביום **23.4.12** קבעה כב' הש' מיכל ברנט במ"ת (מחוזי-מרכז) 52821-03-12 (להלן: "הליך המעצר") כי הנאשם אשר היה עצור במסגרת הליך המעצר ישוחרר למעצר בית בבית סבו בסמוך לכניסה הצפונית של טיבה, בפיקוחם של סבו ואמו ובאיזוק אלקטרוני.

ביום **16.8.12** במסגרת הליך המעצר הקלה כב' הש' הדס עובדיה בתנאי שחרורו והתירה לנאשם לצאת לעבודה במוסך האחים אמרו בטיבה בכל ימות השבוע, למעט יום שלישי, בין השעות 8:00-18:00 בפיקוח מתמיד של מפקח.

בנסיבות אלה, בוטל האיזוק האלקטרוני של הנאשם (להלן: "תנאי שחרור").

ביום **27.11.12** גזר כב' סגן הנשיא הש' אברהם טל בת"פ (מחוזי-מרכז) 52782-03-12 (להלן: "הליך עיקרי") את עונשו של הנאשם ל-18 חודשי מאסר בפעול, מאסרים מותנים ולפסילה מהלחזיק רישיון נהיגה למשך 3 שנים מיום תחילת הפסילה המנהלית או מיום הפקדת רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט (להלן: "הפסילה השיפוטית").

במסגרת ההליך העיקרי קבע סגן הנשיא כי הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום **10.12.12** וכי עד אז- יעמדו תנאי שחרורו בתוקפם (להלן: "הוראה חוקית").

ביום **27.11.12** בסמוך לשעה 21:00 ליד כניסה 21 לטיבה, נסע הנאשם במכונית מסוג פורד כשהוא שוהה ללא פיקוח מחוץ למקום מעצר הבית.

בכך הפר הנאשם את ההוראה החוקית שניתנה כשורה מאת בימ"ש ונהג ברכב כשהוא בפסילה שיפוטית ללא רישיון נהיגה.

בנסיבות אלה, נסעה בסמוך לרכב ניידת משטרתית נהוגה בידי השוטר צחי אלבז, שהורתה לו לעצור.

עם עצירת הניידת בסמוך לרכב, הבחין השוטר אלבז כי הנאשם השליך מחלון הרכב אצבע חשיש במשקל **1.65 גרם נטו**, לצריכתו העצמית, וללא היתר מהמנהל.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

מודה כי נהג ברכב באירוע אך מדובר בחיפוש לא חוקי בהתאם להלכת בן חיים.

לטענתו הוא לא היה בפסילה, אך מודה בהפרת הוראה חוקית הואיל ולא היה בליווי מפקח בעת הרלוונטית.

3. מטעם המאשימה העיד ע"ת/1- צחי אלבז (עמ' 3-4 לפרוטוקול).

4. על עדי ההגנה נמנו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 5-24 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2-שביט זוארץ (עמ' 26-28 לפרוטוקול)

מוצגים 7/ת-1/ת הוגשו בהסכמה.

5.

דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בתיק, הריני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם מעל לכל לספק סביר.

בעניינו דיון בשלוש סוגיות שיוחסו לנאשם בכתב האישום: החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית, הפרת הוראה חוקית, ונהיגה בזמן פסילה.

להלן תבחן כל סוגיה בנפרד.

החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית

מתשובתו של הנאשם לכתב האישום במעמד ההקראה, הודעתו במשטרה ובבימ"ש עולה כי הוא מודה בעבירת החזקה ושימוש בסמים לצריכה אישית כמיוחס לו בכתב האישום, אך לטענתו הסמים נתפסו באמצעות חיפוש לא חוקי.

בראשית חקירתו הראשונה במשטרה ניסה הנאשם להכחיש כי הסמים שייכים לו ו/או כי קנה אותם, כשלטענתו כשעוכב ע"י השוטר ונערך חיפוש ברכבו- שלל בפניו כי הסמים שייכים לו, ורק משאמר לו השוטר כי מה שנתפס ברכב- חזקה ששייך לו, הודה כיוון שפחד ממנו (1/ת ש' 5-6, ש' 8-9).

עם זאת, מיד בהמשך חקירתו חזר בו הנאשם מכפירתו, הודה כי הסמים שייכים לו, ושלל במפורש ששייכים לבעל הרכב בו נהג (1/ת ש' 11, ש' 13, ש' 15).

בנוסף, הודה הנאשם כי עישן סמים עובר לתפיסתו ע"י השוטרים ביום האירוע (1/ת ש' 28), ותאר בפירוט כי קנה את הסמים שנתפסו מבחור בשם **הלאל הברה** ליד החוזה של המים בטיבה, בסכום של 50 ₪, וכי זו הפעם השלישית או הרביעית שקונה ממנו סמים (1/ת ש' 17, ש' 18-19, ש' 21, ש' 38-39).

הנאשם אף יודע לפרט כי בעבר מכר הלאל בביתו בטיבה אולם כיום מוכר בדירה במזבלה הנקראת חרב'ת ג'בארה הנמצאת בסוף טיבה (1/ת ש' 25-26).

בחקירתו השנייה חזר על כך הנאשם, הודה כי עישן סמים בתקופה הרלוונטית לכתב האישום (2/ת ש' 8), מסר כי זרק את הסמים מחלון הימני של הרכב כשנתפס בידי השוטרים (2/ת ש' 4, ש' 9-10, ש' 12) ואף מסביר במפורש כי עשה כן כיוון שביקש להרחיק ממנו את הסמים ולא רצה שיתפסו אותם על גופו, הגם שידע כי מדובר בשיבוש חקירה ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו (2/ת ש' 14, ש' 17-18).

אף בעדותו בבימ"ש, הודה הנאשם בהתאם לגרסתו במשטרה כי זרק את הסמים מחלון הרכב לאחר שראה את השוטרים ובטרם הגיעו לרכבו (עמ' 24 ש' 7-8), לא לפני שמנסה להכחיש פתאום את גרסתו הנ"ל לפיה קנה סמים מבחור בשם הלאל הברה בטייבה (עמ' 23 ש' 1-4).

גרסתו הנ"ל של הנאשם נתמכת בעדותו של השוטר **ע"ת/1- סמ"ר צחי אלבז** (להלן: "אלבז"), שעיכב את הנאשם לבדיקה ועצר אותו.

על פי אלבז, עובר לעיכובו של הנאשם בכניסה הדרומית לטייבה הקרובה לתחנת המשטרה (עמ' 3 ש' 28-29; עמ' 4 ש' 1-2), ראה את אופן נהיגתו של הנאשם ברכב, וזה- עורר חשדו (עמ' 4 ש' 27-31).

מדו"ח הפעולה של אלבז עולה כי נסע ביחד עם שוטרים נוספים בניידת גלויה, חבוש בכובע משטרה, וזיהה את רכב הנאשם כשהוא נוסע במהירות, נכנס לפניה במהירות חדה, ועל כן נסע אחריו וכרז לו לעצור (**ת/6**).

עוד עולה מדו"ח הפעולה כי משעצר את הניידת עם אורות כחולים מהבהבים וניגש לרכב הנאשם - ראה את חלון רכבו הימני נפתח ואת יד ימנו של הנאשם בתנועה חדה לעבר החלון (**ת/6**; עמ' 4 ש' 27-31). בשל כך- ניגש לבצע סריקות בצדו הימני של הרכב וזיהה את אצבע החשיש שזרק הנאשם.

מעדותו של אלבז, דו"ח העיכוב, דו"ח הפעולה ומגרסת הנאשם, עולה כי מיד עם תפיסת אצבע החשיש ועיכובו של הנאשם- הודה כי הסמים שלו באומרו **"אני מצטער זה לשימוש אישי בבקשה תסלח לי ואל תיקח אותי לתחנה"** (**ת/6; ת/7; ת/1** ש' 5; עמ' 4 ש' 18-19).

למען הסר ספק מסביר אלבז את "פחדו" של הנאשם בסיטואציה בכך שנתפס כשהוא מחזיק בחומר אסור, אולם הודאתו בהחזקה לא נבעה מלחץ אלא נעשתה מיוזמתו, מיד עם תפיסת הסמים מחוץ לרכב (עמ' 3 ש' 22-25; עמ' 4 ש' 12-13).

למען הסר ספק יובהר כי בנסיבות אלה, נשמרה שרשרת הסם שנתפס במשקל 1.7 גרם והוכחה כמפורט בדו"ח הפעולה, הגם שלא עלתה כל טענה לעניין זה (**ת/6**).

זאת ועוד: לא מצאתי כל דופי בהתנהלותם של השוטרים בעת עיכובו של הנאשם באירוע. יתרה מכך, עדותו של אלבז הינה עניינית, אינה באה להשחיר את פני הנאשם, והוא אינו מהסס לציין פרטים המקלים עם הנאשם, כגון: העובדה לפיה הנאשם **עצר** בצד עם הכריזה של הניידת ללא בעיות, **שיתף** פעולה לעניין הסם לאלתר, וכי **לא היה כל צורך** בשימוש בכוח נגדו (עמ' 4 ש' 3, ש' 5-9).

ב"כ הנאשם העלה טענה במעמד התשובה לכתב האישום לפיה החיפוש ברכבו של הנאשם הינו חיפוש לא חוקי בהתאם לנקבע ברע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 6.3.12) (להלן: "הלכת

בן חיים"), ועל כן משתמע- כי הסמים שנתפסו אינם בבחינת ראיה קבילה.

דינה של טענה זו להידחות.

בנסיבות אלה, לא זו בלבד שהסמים נתפסו ע"י אלבז מחוץ לרכב בו נהג הנאשם בסמוך אליו על רצפה כפי שמעיד הנאשם (עמ' 4 ש' 10-11), אלא שאף בחיפוש שערך על גופו של הנאשם לא נמצא דבר ממילא (עמ' 4 ש' 25-26), וכלל לא בוצע חיפוש ברכב עצמו (עמ' 4 ש' 5-9).

יתרה מכך, בעניינו של הנאשם היה קיים מלכתחילה חשד סביר לעיכובו בשל אופן נסיעתו בכביש, כמתואר לעיל, באופן שייתר את הסכמתו לחיפוש.

יתרה מכך, אפילו היה החיפוש בלתי חוקי, הרי שבהתאם להלכת בן חיים על בימ"ש לערוך איזון בין השיקולים המתנגשים כשדוקטרינת הפסילה הפסיקתית נועדה להגן על זכותו החוקתית של הנאשם להליך הוגן, ועל כן המבחן הבסיסי לפסילת הראיה הינו מבחן עמידת הפגיעה בזכות להליך הוגן (שם, פסקה 35 עמ' 41).

בעניינו, לא זו בלבד שלא מדובר בהשגת הראיה בדרך לא חוקית, אלא שמדובר בפגיעה קשה באינטרס הציבורי באי קבלת הראיה, כשזכותו של הנאשם להליך הוגן כלל לא נפגעה.

לאור האמור, נוכח העובדה שאין חולק כי בעדותו מתייחס הנאשם לסמים שנתפסו מחוץ לרכב - כסמים השייכים לו, ונוכח הפירוט הרב לגבי רכישת הסם על ידו- אין כל בסיס לטענה כי הודה אך בשל פחדו מאלבז כפי שנטען בבימ"ש, והודאתו לעניין זה -הודאת אמת, כל זאת לגבי סמים שנתפסו כדין.

הפרת הוראה חוקית

לעניין זה- מודה הנאשם כי הפר את תנאי שחרורו בכך שהיה ללא פיקוח המלווה, בהתאם לתנאי שחרורו מהליך המעצר בעניינו, אולם כופר בכך שהיה במעצר בית.

אין מחלוקת כי בהליך המעצר בעניינו של הנאשם במ"ת (מחוזי- מרכז) 52821-03-12 נקבעו תנאי שחרורו של הנאשם ביום 16.8.12 לפיהם יותר לו לצאת לעבודה במוסך בטייבה בכל ימי השבוע למעט יום ג', היינו- ימים א, ב, ד, ה, ו ושבתי, בין השעות 08:00-18:00 בפיקוח מתמיד של הערב המפקח מר עזאם עבד אל קאדר שילווא אותו מהעבודה לבית ובחזרה ובמשך כל שעות העבודה (ת/9 עמ' 10 ש' 3-6).

עוד אין חולק כי בגזר דינו של בימ"ש המחוזי בתיק העיקרי בת"פ (מחוזי-מרכז) 52782-03-12, שניתן ביום 27.11.12, המועד בו נתפס הנאשם ע"י השוטרים דנן, קבע סג"נ כב' הש' טל בין היתר כדלקמן-

"אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים, מיום תחילת הפסילה המנהלית, אם הייתה כזו, או מיום הפקדת רישיון הנהיגה במזכירות של בימ"ש זה. תקופת המאסר לא תבוא במניין שלוש השנים"
(ת/5 עמ' 9 פסקה 16 סעיף ד)

בפועל, עודכנה פסילה זו במחשבי רשות הרישוי והמשטרה ביום **29.11.12** (נ/1 ; עמ' 28 ש' 15).

זאת ועוד, בהחלטת בימ"ש המחוזי בהליך העיקרי מיד לאחר הקראת גזר הדין לנאשם, נקבע כי מועד תחילת ריצוי עונש המאסר שהוטל על הנאשם יחל ביום **10.12.12**, וכי - **"התנאים שנקבעו לשחרורו של הנאשם בקשר לתיק זה יעמדו בתוקפם עד להתייצבותו לריצוי עונשו"** (ת/4 עמ' 7 ש' 21).

לאור האמור לא יכולה להיות מחלוקת כי בעת תפיסתו של הנאשם באירוע דנן- הפר את תנאי שחרורו, הואיל ונתפס ביום ג' בשבוע, בשעה 21:00, וללא פיקוח המפקח, כל זאת בניגוד להארכת תנאי שחרורו בצהרי אותו יום בהליך העיקרי.

אלבז אף העיד כי בעת תפיסת הנאשם- היה מעודכן במסוף המשטרה כי הוא במעצר בית מיום **26.3.12 עד 16.5.13** (ת/6).

עם זאת, לפי גרסת הנאשם לאחר הקראת גזר הדין ביקש בא כוחו בהליך עו"ד **תאמר עוביד** (להלן: "עו"ד עוביד") עיכוב ביצוע ריצוי המאסר בחודשיים (עמ' 22 ש' 4-6), ואמר לו כביכול, כי הוא משוחרר עד לתחילת ריצוי מאסרו משעה 06:00 בבוקר עד 21:00 בערב (עמ' 19 ש' 14, ש' 27-29; עמ' 21 ש' 1 ; עמ' 20 ש' 8-9; עמ' 21 ש' 31 ; עמ' 22 ש' 1), ועל כן סבר כי הוא משוחרר (ת/1 ש' 29-30).

גרסתו זו אינה מהימנה עליי- הואיל ובניגוד לעדותו זו בבימ"ש- טען הנאשם במשטרה כי עו"ד עוביד אמר לו שהוא משוחרר לגמרי ממעצר בית, ולא מאזכר כלל את סוגיית שינוי השעות כפי שהעיד בבימ"ש (ת/1 ש' 4-5, ש' 31-34, ש' 41).

זאת ועוד: לא זו בלבד שדברים אלה סותרים מניה וביה את פרוטוקול הדיונים בהליך העיקרי ובהליך המעצר, אלא אף אינם מתיישבים עם עדותו שלו לפיה מאשר כי מודע לשעות אחרות הנקובות בתנאי שחרורו בהחלטת הליך המעצר (ת/9; עמ' 19 ש' 15-18) ומאשר כי נכח באולם בימ"ש בעת מתן ההחלטה בדבר הארכת תנאי שחרורו בהליך העיקרי (עמ' 21 ש' 2-5; ת/9).

בשולי הדברים יוער כי הואיל ונתפס בשעה 21:00 בה אמור ממילא להיות במעצר בית, ובפיקוח המפקח- הרי שהפר תנאים אף בהתאם לגרסתו שלו.

עיקר הגנתו של הנאשם נסמכת על טענות בדבר הטעייתו כביכול ע"י עו"ד עובייד, הן לעניין הפרת תנאי שחרורו והן לעניין קיומה של פסילה בעניינו - טענות שאף אותן איני יכולה לקבל, והן נדחות מכל וכל.

חרף העובדה כי מדובר בלב ליבה של הגנת הנאשם, לא הובא עו"ד עובייד לעדות, לא נעשה כל ניסיון לזמנו באמצעות בית המשפט, ולמצער לא הובאה גרסתו באמצעות תצהיר חתום היכול לשמש ראשית ראיה לנטען, כל זאת- כשאין ב"הסבר" הנאשם לפיו עורך הדין "אינו עונה לו" משום הסבר סביר להימנעות מהבאתו (עמ' 5 ש' 22-25).

ידוע כי "הימנעות מהבאת ראיה...מקימה למעשה לחובתו של הנמנע חזקה שבעובדה, הנעוצה בהגיון ובניסיון החיים, לפיה: דין ההימנעות כדין הודאה בכך שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובת הנמנע. בדרך זו, ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה." (קדמי על הראיות (חלק רביעי), מהדורת תש"ע-2009, עמ' 1891).

כך, בענייננו הימנעות מהבאתו של עד רלוונטי ומרכזי כעו"ד עובייד - בהעדר כל הסבר סביר, מביאה למסקנה כי לו היה מובא לעדות, הייתה עדותו פועלת לחובת הנאשם (קדמי שם, עמ' 1889).

נוכח האמור הרי שמדובר בטענות בעלמא הנעדרות כל ביסוס, קל וחומר מקום בו במהותן מייחסות טענות קשות היורדות לשורש מקצועיותו ואמינותו של עו"ד, שהחובות המקצועיות והאתיות החלות עליו - כמו גם פרוטוקול בית משפט - מקימות חזקה כי עשה תפקידו נאמנה.

נוכח קיומו של פרוטוקול מפורש בימ"ש ובו תנאי שחרורו - עובר הנטל לכתפי הנאשם לסתור את האמור. בהעדר ראיות לסתור- דין טענתו לעניין זה להידחות.

נהיגה בזמן פסילה

הנאשם כופר בכך שהיה בפסילה בעת שנתפס נוהג באירוע, כשלטענתו היה בעל רישיון נהיגה בתוקף עת היה מעוכב ביצוע עד להתייצבותו לתחילת ריצוי מאסר (ת/2 ש' 19-20; עמ' 5 ש' 23).

סקירת השתלשלות הנסיבות בנוגע לסוגיית פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם מעלה כי מדובר במקבץ נסיבות ארוך ומפותל:

ביום **26.3.12**, לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים בטייבה, נערך לו שימוע ע"י פקד משה בלאיש (ת/3), ובו נפסל רישיונו ל-**60 ימים**, החל מהמועד האמור, היינו עד ליום 26.5.12.

הגם שהנאשם מאשר קיומו של השימוע (ת/3; עמ' 16 ש' 12-13) ואת זהותו ופרטיו ע"ג מסמך ת/3 (עמ' 8 ש' 7 עמוד 7)

(26-32) הרי הוא שולל את העונש שהושת עליו ומכחיש כי רישיונו נשלל (עמ' 8 ש' 11-14; עמ' 9 ש' 3), וטוען כי במעמד זה **לא** נלקח רישיון הנהיגה שלו (עמ' 6 ש' 1-2; עמ' 8 ש' 17). אדרבא - לטענתו נאמר לו כי רישיון הנהיגה יוחזר לו לתקופה של 60 ימים (עמ' 8 ש' 26-32).

בנסיבות אלה - שוב מעלה הנאשם טענה כי לכאורה נאמר לו ע"י עו"ד עובייד שלא להפקיד את רישיון הנהיגה, וכי למעשה יכול להמשיך ולנהוג במהלך 60 ימים.

לא זו בלבד שמדובר בטענה בעלמא כאמור שלא הוכחה, אלא שהעובדה לפיה הנאשם מתחמק מלאשר כי פקד בלאיש הורה לו במעמד השימוע להפקיד רישיונו לאלתר וטוען כי "לא זוכר" (עמ' 16 ש' 14-16, ש' 17-18) - מחזקת את החשש כי מדובר בטענה **בדויה**.

גרסה זו אף נסתרת בכך שמחד גיסא טוען כי **אינו זוכר** אם הפקיד את רישיונו אצל פקד בלאיש אם לאו (עמ' 23 ש' 20), ומאידך מעיד כי הפקיד רישיונו **(ת/8)** רק כעבור 60 ימים, היינו בתום תקופת הפסילה, כשנוכח חוסר ההיגיון בגרסה זו - חוזר וטוען כי "לא זוכר" מתי הופקד רישיונו (עמ' 16 ש' 21-25; עמ' 19 ש' 2-3), אולם יודע לומר כי בעת כניסתו למאסר - **לא** הפקיד את הרישיון (עמ' 23 ש' 28-30; עמ' 24 ש' 1; עמ' 22 ש' 8-15).

באופן דומה, סותר עצמו הנאשם בכל הנוגע למועד קבלת הרישיון בחזרה, כאשר מחד "אינו זוכר" מתי לקח בחזרה את הרישיון (עמ' 19 ש' 2-3) ומאידך - מעיד שעד לעת הזאת לא לקח את הרישיון בחזרה, והוא לא הוחזר לו מעולם (עמ' 19 ש' 7, ש' 9-10).

בשום שלב בעדותו הנאשם אינו נותן תשובה לשאלה פשוטה שעניינה מועד הפקדת רישיונו ו/או קבלתו בחזרה (!) - ולא בכדי.

לו היה הנאשם מודה כי הפקיד רישיונו הלכה למעשה במועד מסוים, הייתה נשמטת הקרקע כליל תחת טענותיו, כי לא היה בתקופת פסילה ו/או לא ידע על כך.

כך, בתחילה טען כי רישיונו הופקד רק ביציאתו ממאסר קודם ביום **24.10.12** (עמ' 8 ש' 20-25), כל זאת **בניגוד** למתועד בפלטי הגורמים רלוונטיים **(ת/2)** ש' 21) **ובניגוד** גמור לגרסתו בהמשך עדותו בדיון לאחר מכן - אז **הכחיש** שאמר זאת וטען כי "לא זוכר" אם הפקיד אם לאו (עמ' 22 ש' 26-29), ומיד לאחר מכן - טען כי **לא הפקיד** את הרישיון בבימ"ש המחוזי כלל (עמ' 22 ש' 30-31).

יש לציין כי אף ניסיונו של הנאשם למלט את עצמו באמצעות "הסבר" לפיו חתם על **ת/3** כשאינו דובר עברית, ומבלי יכולת לקרוא את הכתוב בשפה העברית (עמ' 9 ש' 8-9), **אינו** מתיישב עם האמור במסמך **ת/3** - לפיו תוכן הדברים **הוקרא** לו בשפה **הערבית** באמצעות **מתורגמן** בשם נחלה נחלה, ששימש ראש משמרת סויר, ומספרו האישי מופיע ע"ג המסמך לצד חתימתו.

יתרה מכך, עצם העובדה לפיה ידע הנאשם לנקוב בטווח זמנים של "60 ימים" בהקשר זה מלמד כי תוכן ההחלטה הובא לידיעתו (עמ' 23 ש' 14-16), כל זאת לצד העובדה כי פרשנותו הנ"ל - לפיה כביכול יוחזר לו הרישיון לתקופה של חודשיים, שעה שממתין להישפט בגין תאונת הדרכים בעטיה בוצע השימוע - סותר כל היגיון ושכל ישר.

בהמשך, מחקירתו השנייה במשטרה עולה כי החוקרת **רס"ר גפן גינדי** (להלן: "גינדי") עיינה בפלט תנועה לפיו **מצוי הנאשם בפסילה החל מיום 17.5.12 למשך חמישה חודשים (ת/2 ש' 21)**, היינו עד ליום 17.10.12.

עם זאת, הנאשם מכחיש בבימ"ש כי נשפט בגין עבירות תעבורה ביום 17.5.12 (עמ' 11 ש' 5-6, ש' 11; עמ' 12 ש' 1-4), הגם שבפועל אין חולק כי נשפט והורשע במועד האמור בבימ"ש לתעבורה - אך גזר הדין לא הוגש כראיה דנן בהתאם להחלטת בימ"ש זה (עמ' 18 ש' 11-22).

זאת ועוד, ביום **27.11.12** ניתן גזר דינו של בימ"ש המחוזי בעניינו של הנאשם והושתה עליו בין היתר פסילת רישיונו למשך 3 שנים, מיום תחילת פסילה מנהלית אם קיימת, או מיום הפקדת רישיונו במזכירות בימ"ש.

מעדותה של **ע"ה/2-הגב' שביט זוארץ**, עובדת משרד הרישוי בנתניה שהוציאה אישור בדבר מצב רישיון הנהיגה של הנאשם (**נ/1**; עמ' 26 ש' 13-14), עולה כי הגם שרישיונו חודש בשנת 2011 - הרי שמעודכנת פסילה מיום **29.11.12** בהתאם לגזר דינו של בימ"ש המחוזי (עמ' 27 ש' 6-7), והרישיון לא הופקד במעמד זה (עמ' 27 ש' 2-3).

עוד עולה מעדותה כי כיוון שהמסוף נותן מידע בטווח זמן מסוים - הרי שכיוון שהאישור הינו מיוני 2014 לא ניתן לדעת מה היה מצבו רישיון הנהיגה עובר לנובמבר 2012 (עמ' 26 ש' 23-25; עמ' 27 ש' 1, ש' 12).

מעדותה אף עולה כי נתונים אלה מוזנים ע"י מזכירות בימ"ש, ומסונכרנים עם תע"צ, גורמי משטרה וגורמים נוספים (עמ' 27 ש' 14-18; עמ' 28 ש' 1-4), באופן המסביר את השיהוי של יומיים בעדכון הפסילה לאחר מתן גזר הדין (עמ' 27 ש' 19-22, ש' 25-28).

לאור המפורט, ממילא לפי כל אחת מהחלופות האמורות בגזר הדין - הרי שבעת תפיסתו באירוע דנן ביום 27.11.12 - היה רישיונו בפסילה.

הגם שהנאשם מאשר בעדותו כי ביום האירוע - נפסל רישיונו למשך 3 שנים במסגרת גזר הדין (**ת/5**; עמ' 7 ש' 10-14; עמ' 5 ש' 26-29), לטענתו הסביר לו עו"ד עוביד כי בחודשיים בהם יהיה משוחרר עד לריצוי מאסרו - יוחזר לו רישיון נהיגה (**ת/2** ש' 4-6, ש' 20; עמ' 5 ש' 30-31; עמ' 7 ש' 15-17, ש' 28-29; עמ' 8 ש' 5-6; עמ' 11 ש' 1-2; עמ' 23 ש' 22; עמ' 23 ש' 26), וכי עו"ד עוביד אמר לו **"שים לב שלא יתפסו אותך נוהג בלי רישיון"**, היינו שלא ינהג אם אין לו רישיון (עמ' 21 ש' 8-10).

לפי גרסתו זו של הנאשם, רק משעוכב ע"י השוטר התברר לו כי בהתאם למעודכן במסוף המשטרה- רישיונו נפסל (עמ' 5 ש' 22-25; עמ' 7 ש' 24-25).

יש לציין כי אף גרסה זו אינה יכולה לקבל.

גם בסוגיה זו השליך הנאשם יהבו בטענה לפיה עו"ד עובייד הוא שאמר לו במעמד הקראת גזר הדין כי הרישיון הוחזר לו והוא רשאי לנהוג, מבלי להעיד עד מרכזי זה ו/או להציג ראשית ראיה לעניין זה.

גם זו הפעם נסתר הגיונה הפנימי של גרסה זו - לפיה לא זו בלבד שהפקיד רישיונו בתום 60 ימים של הפסילה המנהלית, אלא עתה- לאחר שנגזר דינו למאסר בפועל מאחורי סורג ובריח בגין עבירות תעבורה חמורות מאוד - הוקלו לפתע תנאי שחרורו באופן גורף ורישיונו הוחזר לו.

לא זאת אף זאת, גם תוכן "אזהרתו" של עו"ד עובייד בהתאם לגרסת הנאשם אינו מתיישב עם הטענה לפיה הוסבר לו כי הוא יכול לנהוג ואינו בפסילה, **שכן אם רישיונו אינו בפסילה - מדוע יזהירו עו"ד עובייד לבל יתפסו אותו נוהג בלא רישיון?!** לנאשם הפתרוני.

למען הסר ספק יובהר כי משעומת הנאשם עם הסתירה האמורה בדבריו, נותר ללא מענה, למעט הסבר סתמי לפיו הזהירו כדי "שלא יעשה תאונה"- שאינו בבחינת הסבר סביר בנסיבות אלה (עמ' 21 ש' 17-22, ש' 23-24, ש' 26).

יש לציין כי לאחר שהובהרה לו הסתירה בדבריו- הכחיש לפתע כי עו"ד עובייד הזהירו לבל ינהג ללא רישיון (עמ' 21 ש' 27-28).

יתרה מכך, אף לגרסתו של הנאשם - ביקש מעו"ד "פתק" בכתב (עמ' 7 ש' 18-19; עמ' 8 ש' 8; עמ' 22 ש' 16-23), באופן המעיד כי השכיל להבין שנדרשת הוכחה כלשהיא לשינוי תנאי שחרורו, ואולם- הגם שלא ניתנה לו אסמכתא על כך בכתב, לא עורר הדבר את חשדו, והוא הסתפק בהבטחתו בע"פ של עו"ד לפיה אין צורך באישור בכתב כיוון שהדבר מופיע במסוף המשטרה (עמ' 5 ש' 11-14, ש' 16-19).

גרסתו של הנאשם אינה מהימנה בעליל, רווית סתירות, פירוט וחסר היגיון פנימי אף בכל הנוגע לשאלות עובדתיות פשוטות, ודי כאמור בבחינת שלל גרסאותיו לעניין מועד הפקדת רישיון הנהיגה שלו -כדי להבהיר זאת.

קו הגנתו של הנאשם אינו הגיוני ואינו סביר, סותר פרוטוקולים רשמיים של ערכאות שיפוטיות, ומייחס לעורך דין למצער עבירות אתיות קשות מבלי להביאו כלל לעדות.

בנסיבות אלה, הריני מעדיפה את גרסת עד התביעה על פני גרסת המתלונן, והשתכנעתי כי יש במארג הראיות שהוצג בפניי כדי לבסס את הרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום מעל לכל ספק סביר.

6. אשר על כן ולאור כל המפורט, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר, והריני מרשיעה את הנאשם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ו, 29 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים